

POGLAVLJE 1

TAJ DEBELI MESEC OPET SE VINUO NISKO U TROPSKOJ NOĆI, ponovo pušta zov preko zgrušanog neba u uzdrhtale uši dragog starog glasa iz senke, u uši Mračnog putnika udobno ušuškano na zadnjem sedištu „dodža K” Deksterove hipotetičke duše.

Taj nestašni mesec, taj bučni pohotni Lucifer, odozgo, preko praznog neba, doziva tamna srca noćnih čudovišta onamo dole, poziva ih u njihova vesela igrališta. Doziva, u stvari, ono čudovište istigrano prugama mesečine kroz lijanderovo lišće, koje napregnutih čula čeka pravi trenutak da iskoči iz senki. To je Dekster u tami; sluša jezive šaptave predloge koji se bezdušno slivaju u moje senovito skrivalište.

Moje drago drugo ja požuruje me da udarim – sada – da uronim svoje mesečinom osvetljene očnjake u, oh, tako ranjivo meso koje vidim onamo, na udaljenom kraju živice. Ali nije pravo vreme, pa zato čekam, posmatram oprezno dok žrtva koja ništa ne sumnja, kradući se, prolazi širom otvorenih očiju, znajući da je nešto posmatra, ali ne znajući da sam ja *ovde*,

svega tri hladnokrvna koraka daleko od živice. Tako bih lako mogao da skliznem iz zaklona poput oštrice noža koja jesam i odradim svoju divnu čaroliju – no ja čekam, naslućen, ali neviđen.

Jedan dug potajni trenutak na vrhovima prstiju preliva se u drugi, a ja i dalje čekam pravo vreme; skok, pružena ruka, čista hladna sreća dok gledam razlivanje užasa na licu moje žrtve...

Ali ne – nešto ne valja.

Deksterov je red da oseća ispitivačko bockanje očiju po leđima, prh straha dok postajem sve sigurniji da sada nešto lovi *mene*. Neki drugi noćni presretač oseća oštar unutrašnji nalet adrenalina dok on posmatra *mene* odnekud iz blizine – i ta mi se misao ne dopada.

Nalik malom pljesku groma, vesela ruka spušta se niotkud na *mene* brzinom munje, i letimičnim pogledom hvatam blistave zube radosnog devetogodišnjeg komšijskog dečaka. „Moj si! Je'n, dva, tri, na Dekstera svi!“ Hitrinom veoma mladih ostala deca odjednom se stvaraju oko mene, smeju se i deru dok stojim u grmlju ponižen. Gotovo je. Šestogodišnji Kodi me gleda razočarano, kao da je Dekster, Bog noći, izneverio svog visokog sveštenika. Astor, njegova osmogodišnja sestra, pridružuje se graji dece pre nego što opet svi skliznu u mrak novog i još komplikovanijeg skrivališta, ostavljajući me tako veoma usamljenog u mojoj sramoti.

Dekster nije šutnuo u kantu. I sada je Dekster *To*. Opet.

Možda se pitate, kako je to moguće? Kako Deksterov noćni lov može da se svede na ovo? Do sada je strašni uvrnuti Dekster svoju posebnu pažnju uvek podarivao nekom straš-

nom uvrnutom predatoru – a sada vrebam praznu kanticu industrijskih raviola čija je jedina krivica, u najgorem slučaju, što sadrži blagi sos. Eto me gde traćim dragoceno vreme gubeći u igri koju nisam igrao još od svoje desete godine. Još gore, ja sam To.

„Jedan. Dva. Tri...“, brojim naglas, uvek fer i pošten saigrač.

Kako je to moguće? Kako Demon Dekster može da oseti težinu tog meseca a da ne zaroni u utrobu sekući život iz nekoga kome je neophodno da oseti oštricu Deksterovog oštrog uma? Kako je moguće da Hladnokrvni osvjetnik u ovakvoj noći odbije da izvede Mračnog putnika u obilazak?

„Četiri. Pet. Šest.“

Hari, moj mudri poočim, naučio me je finoj ravnoteži između Potrebe i Noža. Prihvatio je dečaka u kome je video nezaustavljivu potrebu za ubijanjem; bez nastojanja da izmeni njegovu potrebu, Hari je dečaka izvajao u čoveka koji ubija samo ubice; u Dekstera nekrvoslednika, koji se skrivao iza naizgled ljudskog lica i pronalazio samo one zaista nevaljale serijske ubice koje su ubijale bez kodeksa. I ja bih bio jedan od takvih da nije bilo Harijevog plana. *Mnogo ljudi to zaslužuje, Dekstere*, govorio je moj divni poočim policajac.

„Sedam. Osam. Devet.“

On me je naučio kako da pronalazim moje specijalne drugare za igru, kako da budem siguran da su zaslužili da im Mračni putnik i ja dođemo u prijateljsku posetu. Još bolje od toga, naučio me je kako da se izvučem onako kako samo policajac može tome da podučiti. Pomogao mi je da od života napravim verodostojnu rupu-skrivalicu i utisnuo me u nju tako

da mi uvek bude taman; pomogao mi je da budem nepopustljivo normalan u svemu.

Naučio sam kako da se uredno oblačim i smešim i perem zube. Postao sam savršeni lažni čovek, koji je govorio sve one glupe i besmislene stvari koje ljudi svakodnevno govore jedni drugima. Niko nije sumnjao u to šta čuči iza perfektno imitacije osmeha. Niko osim, naravno, moje posestrime Deборе, ali ona je bila na dobrom putu da prihvati pravoga mene. Na kraju, mogao sam da ispadnem i mnogo gori. Mogao sam da postanem neviđeno poročno čudovište koje ubija i ubija ostavljajući ostavlja hrpe trulog mesa za svojih bdenja. Ali nije bilo tako; našao sam se na strani istine, pravde i američkog načina. I dalje čudovište, naravno, ali bih se uvek lepo očistio posle, i bio sam NAŠE čudovište, celo upakovano u crvenu, belu i plavu 100% sintetičku vrlinu. Za onih noći kada je mesec najglasniji, ja pronalazim druge, one koji vrebaju nevine i ne igraju po pravilima, i primoravam ih da nestanu u malim, uredno spakovanim komadima.

Ova elegantna formula je savršeno funkcionisala tokom godina srećne neljudskosti. Između dana za igru održavao sam savršeno prosečan život u veoma običnom stanu. Nikada nisam kasnio na posao, šalio sam se na pravi način sa kolegama, i bio koristan i neupadljiv u svemu, baš kao što me je Hari učio. Moj androidski život bio je uredan, savršeno izbalansiran, imao pravu priznatu društvenu vrednost.

Do sada. Ne znam kako, ali evo me u pravoj noći gde se igram šutni u kantu sa čoporom dece, umesto da se igram seci sekača sa pažljivo izabranim drugarom. I uskoro, kada se igra završi, odvešću Kodija i Astor kući, njihovoj majci Riti, a

ona će mi doneti konzervu piva, ušuškati decu u krevet i sestri pored mene na kauč.

Kako je to moguće? Da li je Mračni putnik otišao u prevremenu penziju? Je li Dekster smekšao? Da nisam skrenuo u taman, dugačak i mračan hodnik i iz njega izašao kao domaćin Dekster? Hoću li ikada više spustiti svoj lovački trofej – kapljicu krvi – na čistu staklenu pločicu, kao što sam to ranije redovno radio?

„Deset! Spremni ili ne, krećem!”

Da, zaista. Krećem.

Ali, kuda?

* * *

Počelo je, naravno, sa narednikom Douksom. Svaki superheroj mora imati arhineprijatelja, a on je bio moj. Njemu nisam uradio apsolutno ništa, ali je on odlučio da mi se svali na kičmu i uznemirava me u poslu. Mene i moju senku. Cela ironija je bila u sledećem: lovio je mene, vrednog laboranta koji radi na krvnim otiscima u istoj policijskoj stanici u kojoj je i sam bio zaposlen – bili smo, takoreći, u istom timu. Da li je bilo fer da me tako proganja, samo zato što sam, tu i tamo, ponekad, mesečario?

Znao sam narednika Douksa mnogo bolje nego što sam to zaista želeo, mnogo bolje nego što je to moguće samo na osnovu profesionalnog odnosa. Postarao sam se da saznam sve o njemu iz jednog jednostavnog razloga: nikada mu se nisam dopadao, uprkos činjenici da se veoma ponosim što sam šarmantan i vedar, svetska klasa. Izgledalo mi je kao da Douks

gotovo prepoznaje da je sve lažno; sva moja rukotvorena srčanost razbijala se o njega kao junske mušice o vetrobran.

To je, prirodno, budilo moju radoznalost. Mislim, zaista; kakav to čovek može da ne voli mene? Zato sam ga malo proučavao, i otkrio: osoba kojoj je mogao da se ne dopadne nonšalantni Dekster bila je afroamerikanac od 48 godina, rekorder našeg Odeljenja u ravnom potisku s grudi dvoručnim tegom. Prema tračevima koje sam pokupio, bio je veteran i od dolaska u Odeljenje učestvovao je u nekoliko smrtonosnih pucnjava, koje je Unutrašnja kontrola sve odreda proglasila opravdanim.

No važnije od svega toga, iz prve ruke sam saznao da je, iza dubokog besa koji je uvek goreo u njegovim očima, vrebao eho zadovoljnog smeha mog ličnog Mračnog putnika. Bio je to samo tanušan zvon malenog zvona, ali sam bio siguran. Douks je delio svoj prostor s nekim, baš kao i ja. Ne sa istim stvorom, ali sa nekim veoma sličnim, panterom prema mom tigru. Douks je bio policajac, ali je bio i hladnokrvni ubica. Nisam imao pravog dokaza za to, no bio sam siguran taman onoliko koliko je to moguće u odsustvu dokaza, kako, na primer, zakreće šiju pešaku koji je nemarno pretrčao ulicu.

Razuman čovek bi mogao da pomisli da bismo on i ja mogli da nađemo zajednički jezik; popijemo kafu i uporedimo svoje Putnike, razmenimo zanatsko iskustvo i ćaskamo o tehnikama čerečenja. Ali ne: Douks me je želeo mrtvog. A meni je bilo teško da delim njegovo stanovište.

Douks je bio radio sa detektivkom Laguertom u vreme njene donekle sumnjive smrti, i otada su njegova osećanja prema meni dobila intenzivniju notu od one koju daje pro-

sto gnušanje. Douks je bio ubeđen da sam imao neke veze sa Laguertinom smrću. To je bilo potpuno netačno i sasvim nefer. Sve što sam uradio bilo je da posmatram – ima li čega lošeg u tome? Naravno da sam pomogao pravom ubici da pobjegne; ali, šta biste drugo i očekivali? Kakav bi to čovek izdao rođenog brata? Posebno pošto je obavio tako pedantan posao.

Stalno govorim – živi i pusti druge da žive. Ili prilično često, uostalom. Narednik Douks je mogao da misli šta god je hteo, meni je bilo svejedno. Još uvek malo zakona zabranjuje razmišljanje, iako sam siguran da veoma naporno rade na tome u Vašingtonu. Kakve god sumnje o meni imao dobri narednik, neka mu ih. No, pošto je sada odlučio i da dela po pitanju svojih nečistih misli, moj život je postao haos. Dezorijentisani Dekster je brzo postajao dementni Dekster.

A zašto? Kako je cela ta gadna zbrka počela? Nisam ništa loše uradio osim što sam pokušao da budem ja.